

PROLOOG

De poorten van de gouden stad sloten zich, nadat de jonge prins zijn witte paard het eiland af stuurde. Hij jaagde zijn paard voort, over de kilometerslange brug die hem naar zijn vrijheid zou brengen. Zijn losse haren, zo donker als de veren van een raaf, werden naar achteren geblazen door de wind.

De haat die hij voelde, liet zijn gezicht rimpelen. Zijn kaken stonden strak, zijn blik gefocust op het einde van de brug, dat al snel in zicht kwam.

Op het einde van de brug, draaide de jonge prins zijn paard zó snel om, dat het dier even steigerde. Dat was het moment waarop Alaric voor het eerst in zijn leven zwoer. De zon glinsterde op de muren van de stad, terwijl hij zwoer op de dood van zijn vijanden; zijn familie. Lang had hij gewacht, maar nu was het zijn tijd. Snel genoeg zou de wereld voor hem knielen.

Vanaf de hoge muur, keek een jonge vrouw uit over de brug. Daar, in de verte, als een kleine gestalte, zag ze de man van wie ze ooit had gehouden. Van wie ze, als je heel diep in haar hart keek, nog steeds hield.

Hij had de duisternis verkozen boven het licht. Hun wegen waren gescheiden en zouden nooit meer samen komen. Melantha wist dat Alaric niet terug zou keren voordat de wereld voor hem zou buigen; voordat zij voor hem zou buigen. Maar op hetzelfde moment dat Alaric zwoer op de vernieling van de wereld, zwoer ook Melantha. Ze zwoer dat ze nooit zou buigen.

De mensen verlieten de muren. Melantha hoorde ze zacht fluisteren over het vertrek van hun prins. Haar ogen waterden toen de mensen hun stille oordelen lieten horen. Haar handen trilden van de emoties, maar niets kon haar ooit de man laten haten die haar had laten zien hoe mooi het leven voor een moment kon zijn.

